

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 335/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TJ ŠPORTVÝROBA Košice, s. r. o., Rastislavova 104, Košice, zastúpenej JUDr. Miroslavom Verebom, advokátom, Šoltésovej 5, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 38/2012 z 30. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TJ ŠPORTVÝROBA Košice, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2014 doručená sťažnosť TJ ŠPORTVÝROBA Košice, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 38/2012 z 30. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení odporkyne účastníčkou konania o zaplatenie sumy 23 978,03 € s príslušenstvom vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 34 Cb 52/2009. Zaplatenia uvedenej sumy sa od sťažovateľky domáhala mesto Košice z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností špecifikovaných v žalobe. Okresný súd rozsudkom č. k. 34 Cb 52/2009-222 z 10. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe vyhovel a sťažovateľke uložil zaplatiť sumu 23 965,13 € s príslušenstvom, pričom v časti o sume 13,90 € konanie zastavil. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudkom č. k. 2 Cob 101/2010-379 z 24. februára 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu potvrdil stotožniac sa s odôvodnením prvostupňového rozsudku a konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozsudku. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľka v dôvodoch svojej sťažnosti uvádza, že rozhodnutie a postup najvyššieho súdu považuje za rozporný s „§ 159 ods. 2 a § 157 ods. 2 O. s. p.“, pričom napadnuté rozhodnutie nepovažuje za presvedčivé ani za zrozumiteľné. Poukazuje pritom na skutočnosť, že v rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 15 C 792/1994 zo 7. augusta 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 19. mája 2009, *„bolo zriadené vecné bremeno na ťarchu žalobcov - fyzických osôb v prospech Mesta Košice na parcele č... a v prospech sťažovateľky k parcele č... Výrok rozsudku jednoznačne deklaroval, že žalobcovia - fyzické osoby sú podielovými spoluvlastníkmi pozemkov pôvodne zapísaných v pozemnoknižnej vl. č... pre k. ú. Košice - Sever ako parc. č... , z ktorej boli vytvorené parcely, ku ktorým sa zriadilo vecné bremeno. ... Z odôvodnenia cit. rozsudku vyplýva, že žalobcovia - fyzické osoby sú právni nástupcovia pôvodnej vlastníčky..., že uvedená parcela je na liste vlastníctva č... zapísaná ako vlastníctvo mesta Košice a že predmetná*

nehnutelnosť vyvlastňovacím rozhodnutím nikdy neprešla na štát a preto nemohla prejsť ani na Mesto Košice.

Vzhľadom na práve uvedené je zrejmé, že okresný ako aj krajský súd rozhodli v rozpore s iným právoplatným rozsudkom iného súdu a dovolací súd túto vadu nenapravil v rámci dovolacieho konania.

Naviac, ak odporca vo svojom uznesení odmietol dovolanie aj preto, že dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je daný, lebo odôvodnenie odvolacieho rozsudku bolo v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p., tak sťažovateľka má za to, že odporca v napádanom uznesení sa nevysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom s jej zásadnou argumentáciou a v tejto súvislosti sťažovateľka odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 554/2012-35 zo dňa 26. 04. 2013, ktorým v skutkovo a právne identickej veci (tí istí účastníci konania, ten istý predmet konania, rozdiel je len v období, za ktoré sa požaduje bezdôvodné obohatenie) rozhodol o porušení práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V súvisiacej veci Ústavný súd Slovenskej republiky v označenom náleze jednoznačne skonštatoval, že krajský súd pri rozhodovaní nepostupoval v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. a s judikatúrou ESĽP, ak vecnú obranu sťažovateľky i samotný nárok žalobcu vo vzťahu k predmetným pozemkom posúdil v zásade iba s poukazom na zásadné stanovisko, ktoré vo veci zaujal najvyšší súd (v rozsudku sp. zn. 4 Cdo 180/2010). Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 180/2010 vyhodnotil Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. III. ÚS 16/2012 ako taký, ktorý je založený na ústavne nekonformnom výklade. Vzhľadom na to, že v danej veci sa krajský súd stotožnil s identickým názorom vo svojom odôvodnení odvolacieho rozsudku, tak s prihliadnutím na citovaný nález č. k. IV. ÚS 554/2012-35 možno uzavrieť, že krajský súd v danej veci postupoval spôsobom, ktorý nekorešponduje spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi posudzovaného súdneho konania, ktoré je základným prejavom materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti (zároveň je kľúčovým imperatívom pre výklad a aplikáciu právnych noriem všeobecnými sudmi) a ak odporca nezákonným spôsobom odmietol tento stav napraviť, tak dovolacie uznesenie odporcu a jeho postup trpí rovnakou vadou.

S poukazom na uvedené v čl. II tejto sťažnosti došlo v rozhodovaní a v postupe odporcu k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože v rámci dovolacieho konania odporca akceptoval rozsudok krajského súdu, hoci tento je z pohľadu citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky nepreskúmateľný a nezodpovedajúci požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Na základe uvedeného sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vo veci vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 38/2012 z 30. septembra 2013, uvedené uznesenie zrušil a sťažovateľke priznal úhradu trov právneho zastúpenia v sume 987,31 €, na ktorých zaplatenie by zaviazal najvyšší súd v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predpisov každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej a tiež prípad, keď v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie práv zaručených týmito článkami je potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé

prerokovanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu bolo odmietnuté nedôvodne, pretože pochybenia nižších súdov (okresného súdu a krajského súdu) podľa jej názoru zakladali procesnú vadu podľa § 237 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. j. že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, ako aj vadu podľa § 237 písm. f) OSP, t. j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

V napadnutom uznesení najvyšší súd po rekapitulácii dovtedajšieho konania a uvedení dovolacích dôvodov uplatnených sťažovateľkou uviedol, že podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú § 237 až § 239 OSP pričom prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP nie je daná len tvrdením dovolateľa, ale skutočnosťou, že k takej vade konania rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo. Najvyšší súd ďalej v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že ak je napadnutý

rozsudok, ktorým bol výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdený, je dovolanie prípustné len vtedy, ak súd vyslovil prípustnosť dovolania. Keďže v predmetnej veci nejde o tento prípad, zákonné podmienky pre podanie dovolania podľa § 238 OSP splnené neboli. V nadväzujúcej časti označeného uznesenia najvyšší súd uviedol:

„Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku stotožnil s názorom vysloveným súdom prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p., nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí. Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, keď odôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom je kopírovaním vecne správnych dôvodov napadnutého rozsudku. V takýchto prípadoch rozhodnutie obsahuje účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahuje stručné konštatovanie o správnosti a presvedčivosti napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožnil. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, nemusí v odôvodnení dovolacieho rozhodnutia uvádzať / kopírovať / všetky dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí, ale sa môže v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie vecnej správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne ich doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia. V predmetnej veci sa odvolací súd stotožnil s výrokom i odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, ktorú skutočnosť dovolací súd nevyhodnotil ako procesné pochybenie.

Neodstrániteľnou prekážkou v konaní je prekážka právoplatne rozhodnutej veci / rei iudicatae /, ktorá vyplýva z ustanovenia § 159 ods. 3 O. s. p., a ktorá nesporne bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola znovu prejednaná.

Rovnakou vecou je uplatnenie toho istého nároku alebo stavu, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, pokiaľ je súčasne daná totožnosť osôb a predmetu konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, ktorými bol už uplatnený /z rovnakého skutku/. Prekážku rozsúdenej veci však predstavuje právoplatné rozhodnutie súdu iba v takom rozsahu, v akom sa o predmete konania právoplatne rozhodlo, preto ak bola uplatnená iba časť nároku, potom je prekážkou rozhodnutej veci iba rozsah nároku, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté.

V predmetnej veci je nepochybne zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovanému vzniklo užívaním nehnuteľností žalobcu, na výkon podnikateľskej činnosti.

Právoplatný rozsudok tvorí prekážku rozhodnutej veci iba v rozsahu jeho výroku vo veci, preto nemožno vyvodiť záver o tom, že prejednaniu predmetnej veci bráni rei iudicatae, pretože nebolo preukázané, že by o žalobcom uplatnenom nároku už bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní. Konania, na ktoré poukazuje žalovaný, sa týkali zriadenia vecného bremena k nehnuteľnostiam, pričom predmetom tohto konania je nárok z titulu bezdôvodného obohatenia.

Dovolací súd dospel k záveru, že neboli splnené predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. d/ O. s. p.

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľ namieta i porušenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatím možnosti konať pred súdom, ktoré vidí v zmätočnosti rozhodnutí súdov v tom, že nerešpektovali právoplatné rozhodnutia prv vydané.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi / žalobkyni / bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamená právo na úspech v konaní pred súdom / II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95 /. K porušeniu

ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde / II. ÚS 8/2001 /, ale aj tým, že súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, alebo ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Naplnenie uvedených skutočností však v predmetnej veci nebolo zistené. Odôvodnenie odvolacieho rozsudku je jasné a zrozumiteľné, obsahuje vyhodnotenie výsledkov dokazovania a vyslovenie právneho názoru s odôvodnením.

Dovolací súd vyslovil, že článok 6 ods. 1 dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu / García Ruiz proti Španielsku /. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozsudku stotožní s názorom vysloveným prvostupňovým súdom bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.

Zároveň dovolací súd tiež poukázal na to, že Ústava Slovenskej republiky neupravuje dôsledky jednotlivých procesných nesprávností, ku ktorým v praxi dochádza v súdnych konaniach, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ako aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní procesné nesprávnosti konania súdov nižších stupňov napraviť. Procesné vady taxatívne vymedzuje ust. § 237 O. s. p., ktoré zakladajú prípustnosť dovolania. Občiansky súdny poriadok považuje, okrem procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., aj iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, za relevantný dovolací dôvod /§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. /, avšak vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá „inú vadu konania“ podľa § 241 ods. 2 O. s. p., nie však vadu procesnú podľa § 237 O. s. p.

Dovolací súd prijal záver, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou prípustnosti dovolania proti rozsudku krajského súdu. Zaoberal sa pritom jednotlivými námietkami sťažovateľky, podľa ktorých malo postupom krajského súdu a jeho rozhodnutím dôjsť k naplneniu dovolacích dôvodov zakotvených v § 237 písm. d) a f) OSP. Podľa názoru ústavného súdu dáva odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľke dostatočnú odpoveď na jej argumentáciu o existencii prekážky veci rozhodnutej (rei iudicatae) aj o zmätočnosti rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu. Záver dovolacieho súdu, že konania, na ktoré poukazuje sťažovateľka, sa týkali zriadenia vecného bremena k nehnuteľnostiam, a nie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, bol odôvodnený dostatočným spôsobom a nesignalizuje zjavné vybočenie najvyššieho súdu s ustálenou súdnu praxou. Ústavný súd súčasne konštatuje, že najvyšší súd podal dostatočné vysvetlenia aj k námietke sťažovateľky, že v dôsledku nezrozumiteľnosti odôvodnenia rozsudkov súdov nižších stupňov, pre ktorú jej mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď v zhode so svojou ustálenou judikatúrou poukázal na to, že uvedená vada konania môže zakladať ako dovolací dôvod iba tzv. inú vadu konania [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP], nie však procesnú vadu podľa § 237 písm. f) OSP. Existencia dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP však zároveň nezakladá prípustnosť dovolania.

Ústavný súd pripomína, že samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania je podľa názoru ústavného súdu vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu, nemôže v konečnom dôsledku viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu.

Na tomto mieste sa žiada uviesť, že podstatou sťažnostných námietok je v skutočnosti nespokojnosť sťažovateľky a predovšetkým s hmotno-právnym posúdením jej prípadu. Najvyšší súd však nemal právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska naplnenia dovolacích dôvodov svedčiacich o existencii inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP] alebo jej

nesprávneho právneho posúdenia [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP], pretože dovolanie bolo prípustné len z dovolacích dôvodov vymenovaných v § 237 OSP a ich existencia zistená nebola. Ústavný súd pritom majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 a nasl. ústavy už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach konštatoval, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (t. j. pri jeho odmietnutí) je lehota sťažovateľa na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Vzhľadom na výsledky dovolacieho prieskumu, v rámci ktorého najvyšší súd dovolanie ako neprípustné odmietol, mala sťažovateľka možnosť pred ústavným súdom namietat aj ústavnú nekonformnosť právnych záverov krajského súdu v rozsudku č. k. 2 Cob 101/2010-379 z 24. februára 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Svojou sťažnosťou podanou v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti napadnutého uznesenia však sťažovateľka napadla len postup a výsledok konania na najvyššom súde, nie však označený rozsudok krajského súdu, ktorý meritórne uzatváral relevantné právne otázky v jej prípade. Ústavný súd je pritom v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania, v ktorom sťažovateľka vymedzila, proti ktorému rozhodnutiu sťažnosť podáva. Preto sa ústavný súd mohol na základe tejto sťažnosti zaoberať len ústavnou akceptovateľnosťou uznesenia najvyššieho súdu, ktoré je len procesným rozhodnutím konštatujúcim neprípustnosť dovolacieho prieskumu v sťažovateľkinej veci, a nie ústavnou udržateľnosťou rozsudku krajského súdu a ním podaného výkladu relevantných právnych noriem aplikovaných v danej veci.

S prihliadnutím na uvedené nebolo možné, aby ústavný súd postupoval obdobne ako vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 554/2012, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 314/2010 z 8. decembra 2011, ale vyhodnotil sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, keďže napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti a zrozumiteľne vysvetľuje právne závery, ku ktorým dospel a ktoré nesvedčia o popretí obsahu práva na súdnu ochranu.

Vzhľadom na uvedené bola sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014